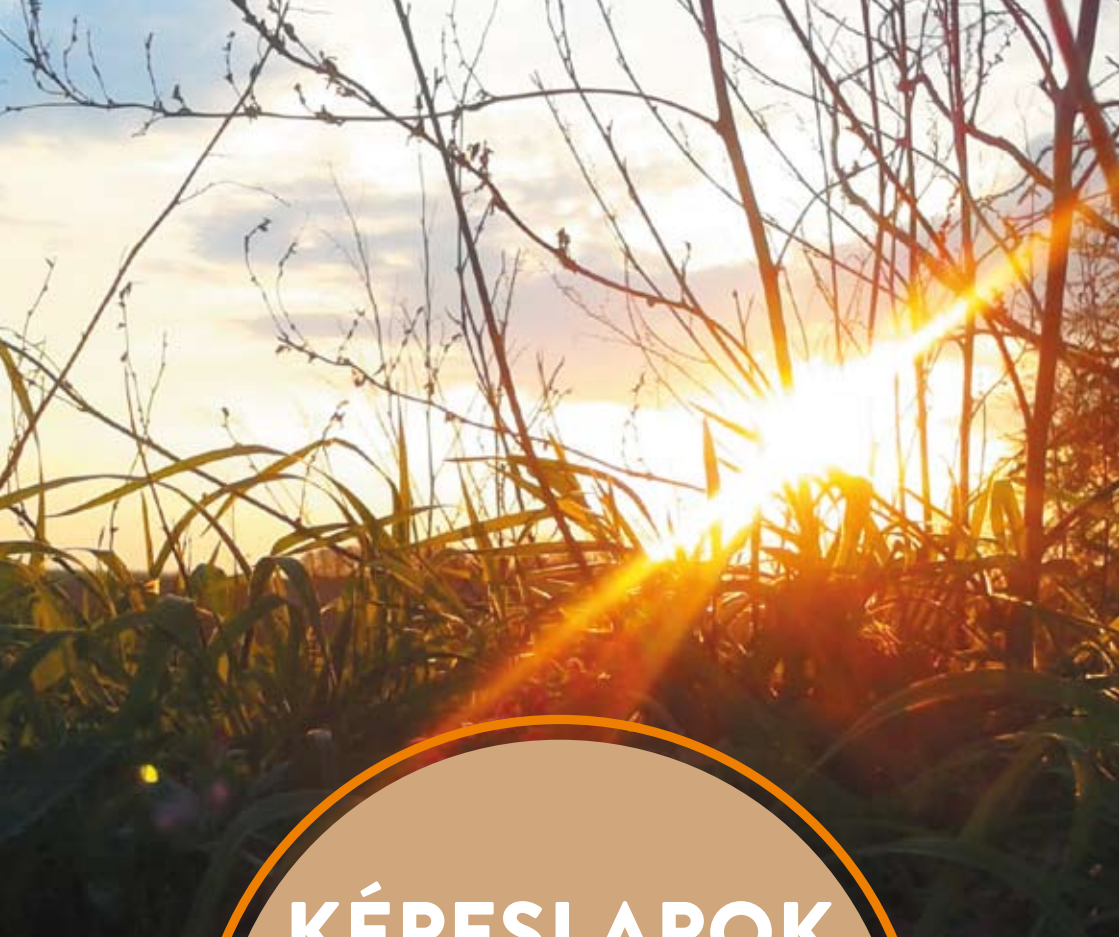

A photograph of a sunset or sunrise with the sun low on the horizon, partially obscured by tall reeds or grasses. The sky is a mix of orange, yellow, and blue. The sun's rays are visible, creating a lens flare effect.

KÉPESLAPOK A KÓRHÁZBA

• • •

Bátorító
üzenetek

ÉletErő

Kedves Olvasó!

Reménységre mindenkinek szüksége van

Amikor az ember beteg, fizikailag gyenge, esetleg kiszolgáltatott, akkor még inkább kapaszkodik a reménységbe, hogy holnap talán jobb lesz. Pál apostol Istent úgy mutatja be, mint a reménység Istenét (Rómaiakhoz írt levél 15,13), aki hitet, örömet és békességet ad bővülködő reménységgel. A gyógyuláshoz szükség van a reménységre. Ez a kiadvány ebben akar segíteni. Reménységet, hitet és lelki erőt ad, Istent hozza közel. Az írások nagy része személyes megtapasztalás, amin keresztül másképp látjuk magunkat, jelenünket és a jövőnket.

Mielőbbi gyógyulást és Isten áldását kívánom Önnek!

Durkó István lelkipásztor,
MBE missziói igazgató

A lehetetlen...

...Isten startvonala!

Kértem Istent...

Megkértem Istent, vegye el büszkeségemet.
Azt mondta, nem ő veszi el, nekem kell feladnom.

Kértem Istent, adjon nekem türelmet.
Azt mondta: nem. A türelem a megpróbáltatás mellékterméke, nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Istent, adjon nekem boldogságot.
Azt mondta: nem. Csak áldását adhatja – a boldogság rajtam múlik.

Kértem Istent, hogy kíméljen meg a fájdalomtól.
Azt mondta: nem. A szenvedés eltávolít a világ dolgaitól és közelebb visz őhozzá.

Kértem Istent, adjon lelki fejlődést.
Azt mondta: nem. A fejlődés az én dolgom, de megmetsz, hogy gyümölcsöt hozzak.

Kértem Istent, segítsen másokat szeretni,
ahogy ő szeret engem.
Azt felelte: látom, már kezded érteni.

Kértem erőt...
És Isten adott nehézségeket, amelyek erőssé tesznek.

Kértem bölcsességet...
És adott problémákat, hogy megoldjam azokat.

Kértem bátorságot...
És adott veszélyeket, hogy legyőzzem azokat.

Kértem, adjon szeretetet...
És adott gondterhelt embereket, hogy segítsék rajtuk.

Kértem kegyelmet...
És adott lehetőségeket.

Semmit sem kaptam, amit akartam, és mégis megkaptam
mindent, amire szükségem volt.

A vidám szív...

Bezsáptam egy ajtót.
Azt mondtam neki,
hogy nyitva van.

Ma reggel arra
ébredtem, hogy már
nem alszom.

Neked mint
kívülállónak mi
a véleményed
az intelligenciáról?

Az embernek három
korszaka van:
ifjúság, felnőttkor és
a „remekül nézel ki”.

Hatalmas kagyló-
gyűjteményem
van, amit csak úgy
elszórva tartok a
világ tengerpartjain.
Talán már láttad.

S. GY.

...a legjobb
orvosság

**A reménység
Istene pedig
töltsön be
titeket a hitben
teljes örömmel
és békességgel,
hogy
bővülködjetek
a reménységben
a Szentlélek
ereje által.
(Róma 15,13)**

Az ige gyógyító ereje

Sohasem tapasztalnánk meg a bátorságot és a türelmet, ha az élet csak örömeiből állna.

A világ tele van szenvedéssel, de olyanokkal is, akik úrrá lesznek a kínon.

Helen Keller

Második gyermekünk, Lacika, súlyos csontfejlődési rendellenességgel született, népi nyelven üvegcsontú betegségben szenvedett. Tizenöt év alatt körülbelül 45 törése, 21 műtétje volt. E nehéz helyzetben keresztül sok mindenre megtanított az Úr.

Egy eset kapcsán azt tanultam meg Lacikától, mennyire fontos a pozitív hozzáállás. Kórházban voltunk karműtéten, és másnapra terveztük a hazamenetelt, de egy rossz mozdulatra eltört a lába is. Tehetetlenségünkben javasoltam Lacikának, hogy imádkozzunk. Imájában nagyon megdöbbenett, mert megköszönte az Úrnak, hogy eltört a lába! Nagyon vártam, hogy befejezze az imát és, megkérdezhessem tőle, ezt most komolyan gondolja-e. Azt mondta, azért köszönte meg, mert így legalább nem kell ismét feljönni Budapestre egy újabb műtét miatt, mivel egyébként is tervezték ezt a lábát műteni. Én viszont magamba roskadtam és úgy éreztem magam, mint Illés. Azt mondtam: Elég, Uram! Hogyan fogom ápolni, a kezére is meg a lábára is vigyázni, hogy ne okozzak neki fájdalmat?! Ekkor kopogott be egy anyuka, és átadott nekem egy igeverset: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma. Minden reggel megújul, nagy a te hűséged.” (Jeremiás siralmai 3,22–23). Feltört szívemből a hála, hogy Isten hűséges marad hozzánk.

Eszembe jutott egy mondás: „Hagyj fel azzal, hogy arra panaszkodsz a te Istenednek, hogy mekkora vihar vesz körül, hanem mondd a te viharodnak, hogy mekkora Isten áll mögötted!”

2017 tavasszal volt az utolsó törése, amit műtét is követett. Miután hazamentünk a kötés után, Lacika első dolga volt kézbe venni a Bibliát, és hangosan olvasni nekünk is: „Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít!” (Jób könyve 5,17–18) Olyan gyógyító ereje volt ennek az igének az ő szájából! „Az áldott Orvos jön hozzánk, igéje balzsamként hull ránk.”

Ő most is itt van, és csak egy imatávolságra van tőled, és azt mondja: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak, te pedig dicsőítesz engem.” (Zsoltárok könyve 50,15)

Király Márta lelkipásztor-feleség

Soha nem vagy egyedül

A minap olvastam egy kislányról, aki hétéves, súlyosan beteg barátját annyira szerette, hogy amint lehetett, rajzolt vagy üzent neki, mivel látogatni nem mehetett hozzá. A több hónapig tartó kezeléseket során nem telt el egyetlen hét, hogy kis barátjának ne nyilvánította volna ki, mennyire fontos neki, és imádkozik érte, hogy meggyógyuljon. A kezelésekre eredményre vezettek, és a kislány hazatérhetett. Barátjának megköszönte, hogy az ő rajzai, üzenetei segítették át a kezeléseket fájdalmain, a nehéz napokon.

Isten is mellettünk van – mindennap: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én, az Úr, vagyok a te Istened, Izrael Szentje, a te szabadtód!” (Ézsaiás könyve 43,1–3)

Bognár Erika pedagógus

Ma imádkoztam érted, és tudom, hogy Istennek meg kellett hallgatnia. Éreztem a választ a szívemben, bár ő nem szavakkal beszélt. Nem kértem gazdagságot és hírnevet, tudtam, hogy téged ezek nem érdekelnék. Sokkal tartósabb kincseket kértem tőle.

Azt kértem tőle, hogy legyen melletted minden új nap kezdetekor. Hogy adjon neked egészséget, áldjon meg, és küldjön neked barátokat, akikkel együtt járhatod az utadat. Boldogságot kértem számodra a kis és nagy dolgokban egyaránt. De leginkább szerető gondoskodásáért imádkoztam.

Elisabeth Elliot

A sorsunkat nem az határozza meg, mi történik velünk, hanem az, miként reagálunk ezekre a történésekre. Sosem tudhatjuk, Isten mit tartogat számunkra. Ez az oka annak, hogy sosem szabad elhinned: az a sorsod, amitől a leginkább rettegsz, vagy sosem fogsz feljutni a hegyre, ha most éppen szakadékban vagy. Hinned kell magadban, hinned kell abban, hogy az életednek célja van; hinned kell abban, hogy Istennek terve vannak veled. Féltre kell tenned a félelmeid és bizonytalanságod, bíznod kell abban, hogy megtalálsz az utat. Talán fogalmad sincs arról, hogy mi vár rád, de jobban teszed, ha cselekszel, és nem hagyod, hogy az élet csak sodorjon magával.

Nick Vujicic

Nem felejtett el...

Néha annyira egyedül tudja érezni magát az ember, olyan nehéz tud lenni az adott fájdalmas helyzet – főleg, ha már régóta tart. Van olyan, hogy régóta tart. Régóta nehéz, fájdalmas fizikailag, lelkiileg, ez oda-vissza hat. És igen, érezheted úgy, hogy köszönöm, elég volt, történjen valami. Megért téged. Isten is hosszan tűrt – értünk –, és pontosan tudja, hogy milyen fájdalmas tud lenni a konkrét fizikai gyötrelmem. Ő aztán tudja ezt. Ez vigasztal engem sokszor. Szoktam viccesen mondani a férjemnek, hogy „ha egyszer úgy ébredek, hogy már nem fáj semmim, tudhatom, hogy a mennyországban vagyok”.

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged!” (Zsidókhöz írt levél 13,5) Bárhol is vagy, ezt ígéri neked is! Szeret, fontos vagy neki. Még ha ezt most nem is érzed, az az igazság: veled van.

Szajek három fiú anyukája

**Próbáld meg újra!
De ezúttal Istennel!**

Mélyponton

Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegettem. Örömmre derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.

ZSOLTÁROK KÖNYVE 34,5–6

Dávid, mikor ezt a zsoltárt írta, élete egyik legmélyebb pontján volt. Saul elől menekült, aki meg akarta őt ölni. Egyszer elkeseredettségében egy filiszteus uralkodóhoz menekült, Ákishoz. Ákis Izrael ellensége volt, s ebben az élethelyzetben Dávid jobban megbízott benne, mint Izrael királyában.

Dávid bolondnak tette magát, az ajtókra rajzolgatott, nyálát a szakállára csurgatta. Nagyon megalázó helyzet volt ez Isten emberének.

Ebben az élethelyzetben sem omlott össze Dávid, hanem az Úrhoz menekült. Az ő jelenlétében békességre talált, örömet tapasztalt. Bár körülményei még nem változtak meg, de bízott abban az Istenben, aki kezében tartja életét.

Mi is lehetünk nehéz élethelyzetben, betegségben, kórházban. Lelki értelemben összecsaphatnak felettünk a hullámok, de ha képesek vagyunk az Úrhoz kiáltani, megtapasztaljuk az ő szeretetét, kegyelmét. Ő képes megmenteni bennünket is mindattól, amitől rettegünk!

Merényi Zoltán lelkipásztor

Nem bolond az, aki odaadja, amit úgysem tarthat meg, hogy megnyerje azt, amit nem veszíthet el.

Jim Elliot

Képzeld el...

Ha most meglátogatnálak, ideülnék melled, s vidáman csevegnénk.

Kekszet ropogatnánk, kakaót is innánk.

Ha most meglátogatnálak, vinnék régi fényképeket, vidámaidat, vicceseket.

Énekelnék, csendben lennék. Talán fel is olvashatnék neked.

Ha most meglátogatnálak...

– Cali –

A mosoly ereje

Több mint 40 évvel ezelőtt, a pályám kezdetén sebészeti osztályon dolgoztam kezdő nővérként. Nagyon szerettem ott dolgozni, nehéz volt, sok kihívás, rengeteg munka, de élveztem. Szerettem a betegekkel beszélgetni, megtaláltam velük a közös hangot. Egyik délután a folyosón szembe jött velem egy néni, aki műtét után volt, és egy kolléganőm kórterméhez tartozott. A néni közelébe érve rámosolyogtam, majd továbbmentem. Másnap a néni odajött hozzám, és egy borítékot akart adni nekem, miközben könnyes szemmel mesélte el, mennyire jólesett, ahogy előző nap kedvesen rámosolyogtam. Természetesen nem fogadtam el a borítékot, de egy életre megmaradt bennem, milyen kevés kell ahhoz, hogy örömet okozzunk. Ne fukarkodjunk a mosollyal és a kedves szavakkal – főleg kórházban, ahol a betegek kiszolgáltatott helyzetben vannak –, akár betegként, akár ápolóként vagyunk jelen.

Zsóka nővér nyugdíjas ápoló

Amit tehetett, megtette

Tartósan nagy volt a terhelés a munka frontján. Eleinte csak enyhe nyomást éreztem, majd egyre erősebb szűrást a mellkasom bal oldalán, végül a Belgyógyászati Klinikán kötöttem ki. Kivizsgálás, megfigyelés – infarktusgyanú. A kórteremben velem szemben két idősebb úr feküdt. Egyikük fél szemére vak volt, és egyik kezéről két és fél ujj hiányzott, műtötték már szívvel, tüdővel, gyomorral. Arra lettem figyelmes, hogy biztatja a szomszédját:

– Pista bácsi, ne hagyja el magát, mozogjon, keljen fel, járkáljon, higgye el, megerősödik. Tudja – folytatta –, úgy két hete teljesen legyengült állapotban kerültem be. A szívem és a tüdőm is rendetlenkedett, nem tudtam, csak feküdni, de erőt vettem magamon, és először felültem, majd az ágyam mellett tettem néhány bizonytalan lépést. Közben folytak a vizsgálatok, ezekre még nem tudtam saját erőmből elmenni. Rendszeresen elfogyasztottam az ételt, és ha nem esett jól egyszerre, akkor több részletben ettem meg. Közben a mozgással sem hagytam fel, küzdöttem, és már a folyosóra is eljutottam. Végül az udvaron sétálgattam, és amennyi időt csak tudtam, a szabadban töltöttem. Megerősödtem. Pista bácsi, ez magának is menni fog, hisz szinte egykorúak vagyunk – szólt a biztatás.

Két hét után elhagytam a klinikát, hála Istennek, nem volt komoly a baj. Ahogy az adjunktus asszony mondta, kímélő életet kellene élni. Alig telt el néhány nap, látom az utcán az én volt szobatársamat. Ha nem tudtam volna, meg nem mondom, milyen állapotban volt korábban. Megtanultam tőle, hogy akármilyen elesettnek érzem is magam, amit csak tudok, tegyek meg a gyógyulásom, megerősödésem érdekében. Küzdjek, ne hagyjam el magam. Jóllehet, a nevére már nem emlékszem az évek távlatából, de amit mondott, az ma is előttem van, mert nemcsak mondta, hanem élte is. Küzdött önmaga felépüléséért, természetesen orvosi segítséggel, és amit csak tehetett, maximálisan megtette.

Kulcsár Ferenc lelkipásztor

A vidám szív...

Isten jól sikerült alkotása vagyok, elvégre rögtön bőrkötésben adott ki...

Esténként add át gondjaidat Istennek! Ő úgyis fent lesz egész éjjel.

S. GY.

A betegséget,
fájdalmat
elhordozni sok
esetben hívő
emberként sem
egyszerű. Az
elfogadás, a
megbékélés egy
olyan kiinduló-
pont, amihez
mindig vissza
lehet menni,
mert erőt,
békességet és
bátorítást ad.

• • •

Isten erőt ad
minden csatá-
hoz, bölcses-
séget minden
döntéshez,
és békét, ami
felülmúl min-
den értelmet.
Selmeczi Ottilia

Minden a javunkra van

Életünk egy edzéssorozat, egy olyan út, ahol az egyes bukta-
tónál, eséseknél, nehézségeknél ott van Jézus, aki „bedob-
ja” számunkra a frissítőt, az erőt, a megoldást.

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden
javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.
Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy
hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött
sok testvér között. Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el
is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig
megigazított, azokat meg is dicsőítette.” (Rómaiakhoz írt levél
8,28–29)

Igy vezetett Isten akkor is, amikor családtagok súlyos beteg-
sége és halálos autóbalesete következett be az életünkben.

Megérthettem azt, hogy Isten nem úgy tesz csodát, ahogyan
azt mi emberek el tudnánk képzelni. Ő nem csak úgy gyógyít,
ahogy az emberek, az orvosok gyógyítanak.

Három szintjét értettem meg a gyógyulásnak. Az első, amikor
igen, minden testi-lelki zavar helyreáll. Csoda történik, úgy, ahogy
azt a szemünkkel is láthatjuk, legyen az egy egyszerű nátha vagy
súlyos fogyatékoság... A második szint, amikor Isten képessé
tesz, hogy a betegség tüneteit, következményeit, zavarait elfogad-
hassa mind a beteg, mind a környezete, sőt még tanulhatunk is
belőle: alázatot, segítőkészséget, együttműködést, elfogadást...
S a harmadik szint, amikor a gyógyulás azt jelenti, hogy a földi
életünk törékeny cserépedénye végleg összetörik, s a lelkünk
belegyógyul Jézussal együtt egy másik, egy örök dimenzióba.

Ennek az utóbbinak lehettem tanúja férjem betegágyánál,
kísérhettem az úton, s Jóbbal együtt mondhattam Istennek,
hogy „eddig csak hírből hallottam felőled, de most már saját
szemeimmel láthatlak...”

H. Kovács Judit gyermekkorában árván maradt,
fiatalon megözvegyült, jelenleg mentor és tréner

Nem lehet sem látni,
sem megérinteni
a világ legszebb
dolgait. Ezeket a
szívnek kell éreznie.

Hiszem, hogy az
életet azért kaptuk,
hogy növekedjünk
a szeretetben; és
hiszem, hogy Isten
bennem van, ahogy
a nap a fényben, és
az illat a virágban...

Hiszek a lélek
halhatatlanságában,
mert halhatatlan
vágyakat hordozok
magamban.

Helen Keller

Nem félek

Öröklött görcsös, bénulós betegségem van. Ez eleinte a
lábaim bénulásában jelentkezett, ötvenévesen kerekesszé-
be kerültem. Mindezek ellenére aktív életet éltem, autót is
vezettem. Egy évvel ezelőtt a betegség annyira elhatalmaso-
dott rajtam, hogy most már a nap huszonnégy órájában ágy-
ban fekszem. Egyik nap erős görcsrohamom volt, ilyenkor úgy
érezem magam, mintha szögesdrótba tekernének és erősen
rám szorítanák. A gondolataim működnek, de beszélni nem
vagyok képes. Feleségem az ágyam mellett ült és imádkozott
érttem. Ekkor csodálatos dolog történt velem. A szorítás hir-
telen elmúlt, és egy földöntúlinak mondható békesség töltött
be. Minden fájdalmam megszűnt, és mosolyogni kezdtem. A
szemem végig csukva volt, de el tudtam mondani, hogy nem
fáj semmim, és nagyon boldog vagyok. Olyan volt ez számom-
ra, mintha a menny előcsarnokában lettem volna, vártam, mi-
kor szólít az Úr. Isten azonban nem szólított haza, hanem egy
újabb órán keresztül még erősebb fájdalmakat éltem át, me-
lyek hirtelen múltak el. Imádságban el is mondtam Istennek,
hogy csalódott vagyok, amiért nem szólított haza, és ennek
ellenére mégis örültem, hogy életben maradtam és ezzel a
csodálatos élménnyel gazdagodtam.

Emberileg ugyan nincs gyógymód erre a betegségre, bár-
mikor bekövetkezhet a mennybe való költözésem, de en-
nek ellenére nem félek, mert már sejtem, milyen lehet
majd az a pillanat.

Dani Csaba lelkipásztor

Jó tudni, hogy az életem
az Életadó kezében van!

(Háló Gyula: Napi adagok)

*Sosem vagy
egyedül.*

*Nincs olyan
veszély,
ahol magamra
hagynál.
Nincs olyan
kudarc,
Ahonnan ne
vinnél tovább.*

*a napsugárban
a sötétben
a levegőben
a friss szélben
a vitorláknak
a siklásban
a látomásban
a vallásban
a zizegésben
a zenében
a lábaiban
a szemében
a kulcsaiban
a nyitásban
magamagadban
minden másban*

Háló Gyula
(SOHA-TÖBBÉ
BIZALOM mégis)

Többet kaptam

Régen történt, néhány nappal a huszonegyedik születésnapom után, de még most is élénken emlékszem rá. Egy esős májusi nap volt, ami még egy katonát is lehangol. Jött a parancs, hogy szálljunk autóra, indulunk a szomszédos városba. A teherautó érezhetően egyre gyorsult, többször megcsúszott az úttesten, majd jött az út menti telefonoszlop, és végül egy kukorica-földön landoltunk. Arra eszméltem, hogy hasító fájdalommal a hátamban kimászok vagy kihúznak a teherautó alól. A diagnózis: kompressziós csigolyatörés. Minden mozdulat iszonyatosan fáj, miközben az ágyban fekvés egyre elviselhetetlenebb lett. Most mi lesz? Kérdések villantak át az agyamon – leszerelnek, fogok tudni járni, miként fogadják majd a hírt a szüleim? De legalább élek! Mert másként is történhetett volna.

A kórházi ágyon megpróbáltam összeilleszteni életem történetéseit. Először nagyon nem illettek össze a mozaikok, különösen ez utóbbi, úgyannyira, hogy még Istent is vádoltam azért, ami történt. A rehabilitáció során a kezembe került egy könyvecske, aminek ez volt a címe: *Ő megsebez, de be is kötöz.* Mint később kiderült, ezt egy olyan ember mondta Istentről, aki mindenét, beleértve az egészségét is elveszítette, de Isten jószágába vetett hitét sosem veszítette el. Sebeket kapott, de idővel Isten be is kötözte azokat. Nincs mindenre válaszem ebben az életben, arra pedig végképp nincs, hogy miért szenvedünk. Azt viszont tudom, hogy Isten nekem többet adott, mint reméltem. Nemcsak hogy tudok járni, de ezt a nehéz időszakot arra is felhasználta, hogy jobban megismerjem őt, és a Jézus Krisztusban való hit által elnyerjem az örök életet.

Filemon Zsolt lelkipásztor

Isten számára nincs elveszett ember

Nyolc éve került gyülekezetünkbe Csaba, aki előtte harminc évig alkoholista volt, több öngyilkossági kísérlettel. A gyülekezetbe már egy terápia után jutott el, egyéves józanodás után. Az Anonim Alkoholisták (továbbiakban AA) tagjaként. Elfogadta, hogy van egy felsőbb erő. A gyülekezetbe kerülést követően két év után egy nyitott szívműtétre került sor nála. Isten engem is használt az ő életében. Rendszeres látogatója, pártfogója, testvére és barátja lettem a kórházi ágy mellett. Felismerte, hogy a felsőbb erő maga Isten, aki úgy szerette őt is – minden bűne és nyomorúsága mellett –, hogy egyszerűen fiát, Jézust Krisztus adta érte, hogy neki örök élete legyen. Isten megtartotta őt. Bemérítkezett, a gyülekezet tagja lett, majd az AA-ban szolgált a többi szenvedélybeteg felé. Isten segített neki, hogy több évtized után a családjával is rendezze kapcsolatát, sőt azt is megérte, hogy unokája született, akire nagyon büszke volt. Nem volt gondtalan az élete. A harminc év alkoholizmus bizony sok nyomot hagyott adósságok, betegségek formájában is, de Csaba örült, hogy Isten helyreállította az életét. Művészember lévén elkezdett ismét festeni és alkotni, ami szintén nagy örömet jelentett számára.

Tavaly augusztusban ismét kórházba került, egy agresszív daganatos betegség támadta meg, és szeptember közepén, 65 évesen az Úrhoz költözött.

Az utolsó találkozásunkkor bár láthatóan szenvedett, mégis ott volt a szemében az a rá jellemző huncut mosoly, ahogy az emlékeimben mindig megmarad. Mosolygott, mert tudta, honnan, milyen mélységből jön, és tudta, hova tart – a magasságba Istenhez, és hálás volt, hogy Isten megszabadította a rabságból, megőrizte, és használta, hogy más embereknek is segítsen megszabadulni.

Vég Zsolt férj, családapa

*A csönd
és a nyugalom nem
fejleszti a jellemet.
Csak a szenvedés
és a megpróbáltatás
nyomán erősödik
a lélek, tisztul az
élelátás, támad fel
az ambíció, és jön el
a siker.*

Helen Keller

„...mikor
elfogy az én
erőm, ne hagyd
el engem!”
(Zsoltárok 71,9)

Sokszor elfogy
a mentális
és a fizikai erő
is – olyan jó,
hogy Istent
kérhetjük,
és hogy ő nem
hagy el!

• • •

Isten hűséges!

• • •

Emlékezz, én
lelkem, szeret
az Úr, nagyon
szeret!

• • •

De ha
nem tenné is...
Mégis...

Selmeczi Ottilia

Nem félek a jövőtől

Tízéves fiú vagyok. 2015 novemberében derült ki, hogy 1-es típusú cukorbeteg. (Az 1-es típusú diabétesz nem más, mint egy autoimmun betegség, amelyet az immunrendszer működésének zavara idéz elő, amikor a szervezet védekező rendszere egy hiba folytán elpusztítja a hasnyálmirigy inzulintermelő sejtjeit. A szervezet az egyre csökkenő mennyiségű inzulin hiányában nem tudja hasznosítani a számára létfontosságú, energiát adó szőlőcukrot, azaz a glükózt. Ilyenkor a sejtek éheznek, az anyagcsere felborul, a vércukorszint vészesen megemelkedik. A beteg életben maradásához a hiányzó inzulint kívülről kell adagolni a szervezetbe.)

Az egész nagyon váratlanul jött. Egy hétvégén megfájdult a torkom, nagyon legyengültem és sokat ittam, rengeteget fogtam. Anyáék elvittek a gyerekorvoshoz, aki megbökte az ujjamat, és egy vércseppből meg akarta mérni a cukromat, de a készülék nem tudta azt kimutatni, annyira magas volt már. Mentővel azonnal kórházba szállítottak, ahol 61-es cukrot mértek (a normál érték 4–7 között mozog). Az intenzív osztályon életveszélyes állapotban voltam, ami NAGYON FÉLELMETES volt. Néhány napig gépeken és infúzió tartottak. Isten megőrizte az életemet, amiért nagyon hálásak vagyunk!

A betegség elfogadása nem volt könnyű, mert naponta többször meg kell szűrnom az ujjaimat a vércukormérés miatt, és ötször injekcióval meg kellett böknöm magamat, hogy inzulin jusson a testembe. Ehhez nagy bátorság kellett. Egy idő után megszoktam, már nem féltem. Ma már inzulinpumpát használok, azzal nem kell mindennap szűrni magam.

(Az inzulinpumpa kis méretű, körülbelül mobiltelefon nagyságú elektronikus eszköz. A parányi elektromotor az inzulintartály dugattyúját mozgatva, vékony, teflonanyagú, a bőrbe szúrt, 2-3 naponta cserélendő kanülön és egy vezetéken keresztül adagolja az inzulint.)

A pumpa azért volt félelmetes számomra az elején, mert a kanül tűje sokkal nagyobb, mint az eddig használt inzulininjekció. A kórházban sokat segítettek az inzulinpumpa használatával kapcsolatban. Bár a kanülcseré kellemetlen, és nagyon nem szeretem, mostanra már nem félek tőle.

A cukorbetegséggel sok szabály jár. Például nem ehetek azt, amit akarok, és amikor akarok. Sokszor éjszaka is fel kell kelni a rossz cukorértékeim miatt, a vérmintavétel és a kanülcseré pedig fájdalommal jár. Vannak napok, amikor rosszul érzem magam. Szüleim bátorítása sokat jelent nekem.

Az 1-es típusú cukorbetegség jelenleg gyógyíthatatlan, sok kutatás folyik világszerte ezen a területen. Én mégsem félek a jövőtől, mert tudom, hogy az Istennek, aki megtartotta az életemet, egy jó terve van velem. Egyik kedvenc igeversem a Bibliában a Jeremiás könyve 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.”

Selmeczi Sámuel tanuló

Esti fohász

Nem is tudom...
megint
összekuszálódтам,
de ma is téged
kereslek. Hozzád
sóbajtok, mert
vágyom
a közelségedből
fakadó mosolyra.
Vágyom
a szavadra, ami
azt mondja:
„Minden rendben,
itt vagyok, nem
vagy egyedül.”

Dan Márti

Jézus

A szeretet miatt jött. Csak a szeretet miatt. A keresztkörül zümmögő legyenek, a római kalapács, melynek ütése nyomán a szögek belehasítanak visítóan puha húsába, saját népe kalapáló gyűlöletének még ennél végtelenül keményebb ütése, amely a szíven kalapál – miért? A szeretet miatt. Az Isten szeretet, miként a nap tűz és világosság, és Isten éppúgy nem tud a szeretettel fölragyni, mint ahogy a nap sem tudja abbahagyni azt, hogy süssön.

Ezentúl, ha az élet kalapácsainak ütéseit érezzük a fejünkön vagy a szívünkön kopogni, tudhatjuk – tudnunk kell –, hogy itt van velünk, ő fogja fel az ütéseket. Minden könny, amelyet ejtünk, az ő könnyhullatásává válik. Lehet, hogy még nem törli le, de a sajátjává teszi őket. Többre becsüljük-e saját száraz szemünket, mint az ő könnyes szemeit? Eljött. Itt van. Ez a nagy-szerű tény. Ha nem gyógyítja is meg minden eltörött csontunkat, szeretetünket és életünket, mégis alászáll belénk, és megtörettetik, miként a kenyér, és mi táplálékot nyerünk. S megmutatja nekünk, hogy mostantól fogva saját összetörtségünket adhatjuk táplálékul azoknak, akiket szeretünk.”

(Részlet Peter Kreeft *Értelmet találni a szenvedésben* című írásából. © Keve Társaság, Trinity Forum.)

A kis herceg írójának imája

„Uram, nem kérek csodákat, és lehetetlen dolgokat, csak annyit kérek, hogy adj erőt a mindennapokhoz, hogy megtanuljam értékelni a kis művészi léptek fontosságát. Add, hogy legyek figyelmes, találékony, miközben a napi rutin részét képezi az életemnek, és tudjak megállni akkor, mikor a felfedezéseim, a tapasztalataim szembejönnek velem.

Taníts meg arra, hogy jól tudjak bánni az időmmel, és hogy különbséget tudjak tenni a fontos és kevésbé fontos dolgok között. Kérlek, adj erőt, hogy ne csúszson szét az életem, tudjam racionálisan beosztani az időmet, ismerjem a korlátaimat, és hogy meglegjem az alkotásban, a művészetben az örömet.

Segíts, hogy megértsem azt, hogy az álmok olykor nem segítenek, mint ahogy az sem, ha visszavágyok a múltba. Ehelyett inkább értékeljem a jelen pillanatát, annak fontosságát.

Segíts abban, hogy megértsem azt, hogy a nehézségek, a vereségek, az elégedetlenségek hozzájárulnak a fejlődésemhez, ami által tapasztaltabb leszek. Emlékeztess arra, hogy a szív mindig konfliktusba kerül a rációval. A megfelelő pillanatban adj erőt és bátorságot. Adj türelmet, és emlékeztess arra, hogy minden probléma egyszer rendeződni fog. Ajándékozz meg gazdag fantáziavilággal, és azzal, hogy ha valaki rászorul, tudjak neki szállást, étkezést biztosítani. Adj erőt, hogy segíteni tudjak az elesetteken, és hogy ne ijedjek meg a fontos lépések megtétele előtt.

Mutasd meg nekem az igazit, a valót, amire leginkább szükségem van. Tanítsd meg nekem a kis lépések művészetét!”

Antoine de Saint-Exupéry

– Gyere, játsszál velem – javasolta a kis herceg. – Olyan szomorú vagyok...

– Nem játszhatom veled – mondta a róka. – Nem vagyok megszelídítve.

– Ó, bocsánat! – mondta a kis herceg. Némi tünődés után azonban hozzátette:

– Mit jelent az, hogy „megszelídíteni”? ...

– Olyasmi, amit nagyon is elfelejtettek – mondta a róka. – Azt jelenti: kapcsolatokat teremteni.

– Kapcsolatokat teremteni?

– Úgy bizony – mondta a róka. – Te pillanatnyilag nem vagy számomra más, mint egy ugyanolyan kisfiú, mint a többi száz- meg százezer. És szükségem sincs rád. Ahogyan neked sincs énrám. Számodra én is csak ugyanolyan róka vagyok, mint a többi száz- meg száz-ezer. De ha megszelídítesz, szükségünk lesz egymásra.

Egyetlen leszel számomra a világon. És én is egyetlen leszek a te számodra...

– Kezdem érteni – mondta a kis herceg.

„Istent ismerni,
Istenben hinni:
ez a lehető
legjobb dolog,
ami történhet
az életedben, mert
ő képes arra, hogy
még azt is jóra
fordítsa, ami első
pillantásra
a legrosszabbnak
tűnik. Így válhat
a kínlódás értékes
leckévé,
a szenvedés erővé,
a hibák sorozata
sikerré.”

...

„Meg kell érteni,
hogy nincs mindig
mindenre azonnal
válasz.”

...

„Mi is az a
remény? Ahol
az álmok
kezdődnek.”

Nick Vujicic

Isten próbára tesz

„Az ÚR ezt mondta Ábrámnak: Menj el földedről,
rokonságod közül és atyád házából arra a földre,
amelyet mutatok neked!... Fogta Ábrám Szárajt,
a feleségét, és Lótót, a testvére fiát, meg minden
szerzeményüket, amit csak szereztek, mindenkit,
akikre Háránban tettek szert, és elindultak, hogy
Kánaán földjére menjenek. El is érkeztek Kánaán
földjére...”

*Egyszer éhínség támadt azon a földön.”
(Mózes 1. könyve 12,1.5.10)*

Melyik földön? Azon, amelyikről Isten azt ígérte Ábrahámnak, hogy az utódainak fogja adni. Súlyos éhínség ott, ahova Isten vezette a hívő Ábrahámot. Isten ígéretén lépked. Nem lát, csak hisz. Bízuk, vándorol egyik helyről a másikra, oltárokat emel, segítségül hívja az Úr nevét. Eddig jutottunk, eddig. De most, íme, akadály tornyosul előtte: éhínség. Eddig tartott? Kifulladás Isten ígéretei? Hogy lesz ebből gyermek, nagy család, nagy nép? Milyen ez a föld, amit Isten ígért? Jobbat nem találhatott volna? Egyiptomban miért nincs éhínség? Kinek hittem? Miért hagytam magam mögött Háránt, a bizonyosat, a kényelmeset, a kiszámíthatót?

Azt látjuk, hogy az Isten által kijelölt úton akadályok vannak. Ez pedig – itt még – sem Ábrahámnak, sem nekünk nem elfogadható. Az ember hajlamos úgy – egyébként látszólag logikusan – gondolkodni, hogy ha Isten útján járok, ott nem lehet baj. Az ígéret földjén hogyan lehetne éhínség? Hogyan vezetne Isten, tudatosan, egy falnak? Mégsem mondta, hogy hagyjam el apám földjét? Mégsem őt, hanem csak magamat hallottam? Mégsem kellett volna elindulnom? A kétely szava egyre erősödik. Mert Isten nem vihet rossz földre. Mert Isten nem állíthat elém akadályt. Mert ha őt követem, miért ezzel „jutalmazna”?

Milyen téves gondolkodás, és mégis milyen szívósan kapaszkodik értelmünkbe. Nem akar távozni, nem akar gyengülni, pedig hányszor hallottuk már e hamis gondolkodással szemben Isten igazságát. Isten próbára tesz. Isten igenis teremt olyan helyzetet, amelyet csak egyféleképpen látunk: utunkon az akadály falként tornyosul. Az, hogy éhínség van a földön, amelyre Isten vezette Ábrahámot, bármilyen fucsa is, nem azt jelenti, hogy nem Isten vezette oda, hogy Ábrahám letért volna az útról. Itt a helye a hitnek és az engedelmesség további tanulásának. Itt a lehetőség arra, hogy higgyünk, és meglássuk az Úr szabadítását. Isten tudatosan visz abba a helyzetbe, amikor azt mondod, nem, ez nem lehet ő. Abba a helyzetbe vezet, ahol gyakorolhatod, gyakorolnod kell a hitet.”

(Részlet Lovas András Ábrahám című könyvéből:
Szomorú kitérő. Harmat, Budapest, 2002.)

„Én dönthetek.
Te dönthetsz. Úgy
is dönthetünk,
hogy kitartunk a
csalódásaink és a
hibáink mellett.
Dönthetünk úgy,
hogy keserűek,
dühösek vagy
szomorúak
maradunk.

Vagy amikor
nehézségekkel és
bántó emberekkel
kerülünk szembe,
dönthetünk úgy is,
hogy tanulunk a
tapasztalatainkból,
és továbblépünk,
és vállaljuk a
felelősséget a saját
boldogulásunkért.”

...

„Döntést kellett
hoznom, hogy
mérges legyek-e
Istenre azért, amim
nincs, vagy hálás
legyek azért,
amim van.”

Nick Vujicic

AZ ÚR FENSÉGE ÉS KEGYELME

113. ZSOLTÁR

*Dicsérjétek az Urat!
Úrnak szolgálai, dicsérjétek,
dicsérjétek az Úr nevét!
Legyen áldott az Úr neve
most és mindörökké!
Napkelettől napnyugatig
dicsérjétek az Úr nevét!
Magasan fölötte van az Úr
minden népnek,
dicsősége fölötte van az egeknek.
Ki hasonlítható Istenünkhöz,
az Úrhoz,
aki a magasban lakik,
és a mélybe néz,
az égre is, a földre is?
Fölemeli a porból a nincstelent,
és kiemeli a szemétből
a szegényt.
Az előkelők közé ülteti,
népe előkelői közé.
Megengedi, hogy a meddő
úgy lakjék a házban,
mint fiaknak boldog édesanyja.
Dicsérjétek az Urat!*

A hatalmas Isten és az ember

Nekem nagyon sokat mond a 113. zsoltár. A 6. versig olvasva egy hatalmas Istent képzelhetünk magunk elé, aki korlátlan hatalommal rendelkezik az ég és föld fölött. Aki felséges, dicsőséges, csodálatos. Nem lehet hozzá senkit sem hasonlítani, napkelettől napnyugatig, azaz végtelenül kiterjedt a hatalma, nagysága. Jó néha megemlékezni arról, hogy Istennek ezek ténylegesen a tulajdonságai. Ő tényleg ilyen nagy és erős.

Ugyanakkor kicsit ijesztő is lehet ebbe belegondolni. Egy ekkora Istent hogyan lehet megközelíteni? Ha olyan magasban lakik, az azt is jelenti, hogy távol van tőlünk? Lát, hall minket? Az a csodálatos, hogy továbbolvasva választ kapunk ezekre a kérdésekre. Azt olvassuk Istenről, hogy ő fölemel a porból, kiemel a szemétből. Ahhoz, hogy ezt megtegye, le kell hajolnia. Értünk. Jézus Krisztus a legfőbb bizonyítéka annak, hogy ezt megtette értünk. Ez a hatalmas Isten olyan lett, mint mi: lehajolt azért, hogy kiemelhessen minket, embereket az alól a szeméthez alól, ami alá mi emberek tettük magunkat a bűneinkkel. Óriási dolog ez.

És nem csak azokra néz rá, akik kívülről esetleg szépek, vagy legalább igyekeznek jó fényben feltüntetni magukat. Isten egészen mélyre hajlandó lehajolni az emberért. Egyszer Philadelphiában két olyan lelkésszel találkoztam, akik korábban gengszterek voltak. Ők azóta is abban a városrészben szolgálnak, ahova sokszor még rendőr sem meri betenni a lábát. Ők élő példái annak, hogy Istennek a távolság nem akadály.

Selmeczi Nimród teológiai hallgató

Unokám gyógyulása

Anna lányom negyedik gyermeke Dorkás. Egy- és kétéves kora között derült ki, hogy súlyos májkárosodása van, amire kemoterápiát és szteroidot kapott, és aminek az egyetlen orvosi megoldása a májátültetés lett volna. Enélkül csak a mennyei hazába költözés marad. Várható életideje a kamaszkor, legfőljebb húsz év. Addig pedig a kemény kemoterápiás szerek és a szteroidok szedése. Emlékszem, az is nyomasztott minket, hogy a gyógyszerek mellékhatásaként esetleg visszamarad a fejlődésben, a növekedésben. Természetesen odaadóan imádkoztunk érte.

Dorkás, vagy ahogyan mi becéztük, Dorka, nagyszerűen állta a próbákat. Emlékszem a kórházi bentlétére, én is ott dolgoztam orvosként. Az ápolónő jött – ki tudja már, hányadszor – vért venni tőle. Dorka torkaszakadtából, teljes erejéből hangosan sírt az ölemben, de a karját nem rántotta el, hanem tartotta, mint egy kis hős. Nemcsak az ő, hanem az én könnyeim is potyogtak. Iskolás korára teljesen meggyógyult. Abba lehetett hagyni a kemoterápiát, a szteroidot, iskolába ment, és ma már 16 éves, magas termetű, gyönyörű nagylány.

Fontosnak tartom, hogy gyermekeim és unokáim is tanúi legyenek Isten cselekvésének az életünkben, nem feledkezve meg arról, hogy Isten a legnagyobb szeretetét abban mutatta meg számunkra, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt, eltemették és a harmadik napon feltámadt. Ehhez semmilyen csoda nem hasonlítható!

Egy nyugdíjas doktornő

Több van benne

*A vallásban sose
vigaszt keress,
hanem Istent
magát!*

*Az ő ismerete
a vigasz.*

Háló Gyula
(Napi adagok)

Nagyon fáj?
Nehéz a testednek,
lelkednek? Isten
megszólít: Kezem-
ben tartalak, gyer-
mekem, ne félj,
csendesedjen le a
lelked. Add át fáj-
dalmaidat nekem!
Hidd el, tudom, mi
a fájdalom, hiszen
így hívtak engem:
„Fájdalmak férfia,
betegség ismerője”.
„Pedig a mi beteg-
ségeinket viselte, a
mi fájdalmainkat
hordozta. Mi meg
azt gondoltuk,
hogy Isten csapása
sújtotta és kínozza.
Pedig a mi vétke-
ink miatt kapott
sebeket, bűneink
miatt törték össze.
Ő bűnhődött, hogy
nekünk békes-
ségünk legyen,
az ő sebei árán
gyógyultunk meg.”
(Ézsaiás 53,4–5)

Ujvári Anikó

Jézus megváltoztatta az Istenről mint Atyáról való képemet

Gyerekkoromban Bechterew-kórt diagnosztizáltak nálam. Ez a betegség olyan, mintha betonnal lenne kiöntve a testem, ami lassan szilárdul és állandóan le akar nyomni a földre. Elég fájdalmas tud lenni, de ennél sokkal fájdalmasabb az a lelki fájdalom, amit azért éreztem, mert nem volt biztonságos családi hátterem. Szüleim tinédzserkoromban váltak el, és igazából soha nem éreztem a gyengéd, elfogadó, biztonságot adó szeretetet, amire nekem a mai napig szükségem van.

Felnőttkorban döntöttem el, hogy követem Jézust. Előtte nem hittem Istenben, mégis volt egy bölcs, ősz hajú „istenem”, akihez beszéltem, akinél érveltem, akit hibáztattam, és aki soha, de soha nem válaszolt. Milyen ironikus. Nem hittem Istenben, mégis beszéltem hozzá, érveltem, vádoltam, hibáztattam. Tudtam, hogy Jézus élt, ahogy Napóleon vagy József Attila is élt. Benne van a történelemkönyvben. Tanultam. Megnéztem a Passió című filmet is, amiben láttam, hogy ezt a Jézust milyen kegyetlen módon végezték ki.

Jóval később, életem egyik mélypontján, harmincéves koromban találkoztam személyesen azzal a Jézus Krisztussal, aki meghalt és aki fel is támadt, és aki azt mondta: „Veletek leszek az idők végezetéig.” A feltámadt Jézus által értettem meg, hogy

az Atya Istent bölcs, ősz hajú valakinek ábrázolni lehetetlen. Hisz Isten végtelen. Jézus azt mondta magáról: „Aki engem ismer, az ismeri az Atyát.”.

Ez alapjaiban változtatta meg az Istenről alkotott képemet. Mindez ma is kézzel fogható bizonyosságot ad számomra ahhoz, hogy ha én a végtelen Istent akarom megérteni, akkor nem kell pluszdimenziókban gondolkodnom, hanem az élő, feltámadt Jézust kell megismernem, követnem.

Miután megéreztem az igazi, elfogadó, gyengéd, őszinte szeretetet, még hosszú évekig, folyamatos bizonyítási kényszer volt bennem. Állandóan úgy éreztem, hogy nekem valamit tennem kell azért, hogy azt az isteni szeretetet, amit kaptam, ne veszítsem el. Mikor újra és újra elbuktam, úgy éreztem, hogy Istennél már betelt a pohár, és ha még egyszer elbukom, akkor már csak legyint: „Na, ezzel sem tudok mit kezdeni.”

A legnagyobb dolog, amit az elmúlt tíz évben kaptam – és amiért kimondhatatlanul hálás vagyok –, az az, hogy Jézus helyreállította az Atya-képemet, megszabadított a folyamatos bizonytalanságérzésből, a bizonyítási kényszerből és a megfelelésvágyból.

Meggyógyultam-e a Bechterew-kórból? Nem.

Van-e rá hitem, hogy meggyógyulok? Isten kijelentése által lehetnék ebben biztos, nekem viszont nincs kijelentésem arra nézve, hogy meggyógyít. A Biblia viszont tele van csodálatos gyógyulásokkal, és nekem egy szemernyi kétségem sincs afelől, hogy az Isten bármikor meg tudna gyógyítani.

Egyvalami biztos: amikor eljön a földi életem utolsó napja, az összes betegségeből való gyógyulás sem fogja megadni azt a biztonságot, azt a békességet, amit az ad, hogy helyreállt az Atya-képem.

Humli Miklós webfejlesztő

Isten tud rólad, nem felejtett el!

Két hete történt balesetem óta nem tudok rendesen járni. Mostanában, ha imádkoztunk, többször is azonnal meggyógyultam. Most is reméltem, hogy mire dolgoznom kell, csodásan meggyógyít az Úr. Most azonban nem így történt. Számomra nem elég magyarázat az, hogy „az Úr biztos nem így akarja”, ezért kérni kezdtük Istent a férjemmel, hogy mondjon valamit erről. Semmi... Nem tudtam dolgozni, így el kellett mennem az orvoshoz. Még nem tudtam, hogyan jutok el a tőlünk pár száz méterre lévő rendelőbe. Előző napon egy régi barátnőm rákérdezett, segíthet-e valamiben. Megkértem, hogy munkába menet vigyen el az orvoshoz. El is vitt. A lift ajtajában már ott volt egy másik barátnőm, aki azt mondta, épp hozzám indult. Együtt felmentünk, intézte a sorszámmal, a további beutalóhoz kért időpontot, amit csodával határos módon nem pár hónap múlva kaptam. Közben megérkezett egy régen nem látott kedves ismerős, aki vállalta, hogy hazavisz. Kifelé menet pedig újabb ismerőssel futottam össze, aki volt ilyen bajban, mint én, és megerősítette, hogy amit felírtak, az jó. Mikor hazaértem, megköszöntem Istennek, hogy tud a bajomról, nem feledkezett meg rólam. Arra kértem, vezessen tovább, milyen tervei vannak mára velem?

Isten tud rólad, nem felejtett el. Engedd, hogy mindent összerendezzen!

Hodoszó Edit tanító néni

Fohász
Valami nincs
rendjén
bennem. Mégis
így van jól.
Most tudom
igazán, hogy
fontos vagy
nekem, és én is
neked, Mennyei
Édesapám.

Dan Márti

Gondoskodó kéz

„Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” (ZSOLTÁROK 147,3)

Mennyi gyengédség, mennyi szeretet árad egy megnyugtató, gondoskodó kéz érintéséből. Ezt akkor tapasztaltam meg, amikor térdműtét után a gyógytornász kezdte tanítani nekem, hogyan kell ismét erőt adni a gyógyuló végtagnak, hogyan lehet életre kelteni a megsebzett lábamat. A fájdalom, amely gyógyít – így összegződött bennem ezeknek a napoknak a küzdelme. Ehhez a kitartást és az erőt pedig onnan felülről kaptam, attól az Atyától, akire most szeretném a figyelmedet irányítani, kedves betegársam! Van remény, van megújító erő és kegyelem a szerető Isten érintésében. Ha ő kötözi be a sebet, azt olyan meghittsággal, annyi szeretettel teszi, hogy az már önmagában gyógyulás. Adjunk hálát ezért a szeretetért!

Ujvári Anikó lelkipásztor-feleség, tanár

Bármilyen történjék velünk, az neki nem játék!

A nagymamám egyszer elütötte egy autó a zebrán; a férfi, aki vezette, éppen a cigarettájával bibelődött. Többszörös törést, fej- és medencesérülést szenvedett. Mindenki meg volt lepve, hogy a gázolónak milyen könnyen megbocsátott, mikor az még a kórházban felkereste őt. Gondolkodóba esem, miért történt ez. Miért van az, hogy az egyiknek tönkremegy a teste, a másiknak teljesen ép marad, vajon Isten csak játszik velünk? Ezek a gondolatok rám telepedtek, hétről hétre egyre búskomorabb lettem. Egy nap, ahogy felütöttem a Bibliámat, Márk evangéliumában ezt olvastam: „Elói, Elói, lámá sabaktáni” – Jézus szavai a kereszten úgy értek, mint egy villámcsapás, mert ezt jelentik: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Márk evangéliuma 15,34) A saját fiától elfordulni, mikor az gyötrelmesen halált szenved, melyik apa játssza ilyet? Felismerve az igazságot, sírva tértem meg az Úrhoz, és megteltem örömmel, mert megláttatta, hogy bármilyen történjék velünk, az neki nem játék!

Horváth András lelkipásztor

A vidám szív...

Az öregségnek két fő tünete van: az egyik a memóriazavar, a másikat elfelejtettem.

...

Ha bárom madár lennék, látnám magam felülről, amint magam után repülök.

...

Olyan mélyen aludtam tegnap este, hogy amikor felébredtem nem tudtam kimászni.

S. GY.

...

A fantáziát kárpótlásul kaptuk mindazért, amik nem vagyunk, a humorérzék pedig azért, amik vagyunk.

SZ. ZS.

A 101-es szoba

Lelki béke

„Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne téveszd szemed elől, őrizd meg azokat szíved mélyén, mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek.”
(Példabeszédek könyve 4,20–22)

Az Istenre nyitott szívvel, füllel, értelemmel figyelő ember életet, lelki békét és gyógyulást talál a Mindenható oltalmában!

Ujvári Anikó

A háromágyas szoba csendjét rekedt nyöszörgés zavarja meg. F. úr morogva fordul a másik oldalára. Egy hete fekszik itt, a fullasztó kis kórteremben. Mi mást is tehetne, mint hogy alszik. Alszik, amikor csak lehet.

– Ha hagynák – puffog magában. Mérgeesen sandít a szemközi ágyra. Már tudja, mi következik. Nem lepődik meg, amikor a másik sarokban csikordul az ágyrács. Vékony, beesett arcú betegtársa sietve bújik kockás, elnyűtt papucsába, s a nyöszörgőhöz siet. Kedvesen, halkán beszél hozzá, gyengéden megigazítja a foltos, kényelmetlen párnát annak feje alatt. Gyenge, de mégis megtartja társa fejét, és itatni próbálja a furcsa, szívószálas pohárból. Az csak a szemével tudja megköszönni, s máris lehanyatlik, hogy üveges szemei kémlelhessék az ablakpárkány megannyi bujkáló repedését.

F. úr tekintete egy pillanatra találkozik a visszafelé indulóéval. Gyorsan elkapja. Nehogy idejőjjön, nem akar vele beszélgetni! Nem akar semmit, csak hogy hagyják békén. Mint akinek oka van a duzzogásra, úgy fordul az oldalára, s húzza magára a paplant. Láta tegnap is. Jól látta ennek az alaknak a látogatóit. Leültek mellé, és lehajtott fejjel mormoltak valamit. Hogy lehet így beszélgetni? Bezzeg, amikor a Jani meg az asszony bejönnek őhöz, zeng a kórterem a vicceiktől, a nevetésüktől. Hogy is lehetne meggyógyulni nevetés és jó kis házikoszt nélkül?

Mikor az a jó kis hazai pörkölt eszébe jut, összefut a nyál a szájában, s ezzel a kedves gondolattal, a száján vigyorral alszik el.

– Vízit! – kiáltja egy éles hang. F. úr felkászálódik. Bambán hallgatja a rezidens beszámolóját óróra a főorvos úrnak. Annak rezzenéstelen arcáról, komor szemüvegéről lehetetlen leolvasni, hogy mi jár abban a girbegurba agyában. Már mennek is a másik ágyhoz. Aztán tovább. Az Övéhez. F. úr még a nevét sem tudja. Magában csak bibliás embernek hívja. Dehogy akarja egy ilyen nevét tudni! Hő, mit csinál a főorvos? Vajon látták a többiek? Mielőtt elfordul az ajtó felé, kezével gyöngéden végigsimít

Annak a homlokán. Vajon a lázát nézte? Nem! Megsimogatta! Még ilyet! Szólok az asszonynak, hogy több pénzt kell adni!

Kint rohangálás hirtelen. Ismeri már ezt is. Nővérek, ápolók tolják a 99-esbe a nyikorgó kerekű újraélesztő gépet. Halk sírás a folyosón. A szobatársakat kiküldték.

– Minek ez a felhajtás? – gondolja F. úr. S akkor halk neszezésre lesz figyelmes. Azok ketten a sarokban a fekete könyvet olvassák. Most mormognak. Pont, mint a látogatók. A sovány, beesett arcú a kis sámlin ül görnyedve.

– Szerintem nem is beteg – horkan föl F. úr. S akkor a fájdalom úgy hasít bele hirtelen s váratlanul, mint akkor este, mielőtt behozta a mentő. Szürke verejték ül ki a homlokára, s érzi a rémületet. Összefolyik minden. Egy hideg, megnyugtató kéz nehezedik a homlokára. Hálás érte. Egy pillanatra a józanság éleslátása vesz erőt rajta. Ő az. Itt áll mellette. F. úr kénytelen a szemébe nézni. Csak egy pillanat az egész. Különös szemek azok, fény lobban bennük, s a kéz még mindig a homlokán nyugszik. A szája mozog.

– Mit mond? – szeretné megkérdezni, szeretné tudni. De nem lehet. Az ájulás, mint egy fekete spirál húzza le a mélybe. Zuhan, s képek özöne árasztja el.

– Ébredjen! – rideg női hang hozza vissza a kopott kórterem egyhangúságába.

– Hol vagyok? – nyöszörgi F. úr, s kábán néz körbe.

– Ne beszéljen. Pihenjen – utasítja halkán a nővér. – Minden rendbe jön. Három napig volt az intenzíven. A szobatársa megmentette. A főorvos majd mindent elmond szép sorjában.

Az ajtó már csukódik is mögötte.

– Három nap? Az nem lehet! Hiszen megmentett! Barátom! – kiáltaná, de csak rekedt bugyborékolás jön ki a torkán.

– Biztosan intubálták – motyogja a szemközi ágy.

F. úr döbbsenten néz. A másik ágy üres.

– De hát hol van? – szinte sírva kérdi, s már bújik is elnyűtt, barna papucsába, rohan a kis sámlizhoz. Leroskad. Fejét lehajtva zokogni kezd.

– Ne sírjon! – suttogja, a szobatársa. – Ő hazament az éjjel. Ezt magának hagyta. S reszkető kézzel nyújt át egy kis fekete, rongyos könyvecskét. „Biblia” – olvassa átszellemülten F. úr. S alig várja, hogy magára maradhasson vele a paplan játékony takarásában.

...

Nyöszörgés veri fel az éjszaka elgyötört csendjét.

F. úr nem késlekedik. Magára teríti csíkos köntösét, s megy, hogy a furcsa, szívószálas pohárból inni adjon.

– Cali –

Láthatók és láthatatlanok

Amikor a boldogság egyik ajtaja bezárul, egy másik kinyílik. De gyakran oly sokáig tekintünk vissza a zárt ajtóra, hogy nem vesszük észre, amelyik megnyílt előttünk.

„Fordítsd az arcodat a nap felé, és minden árnyék mögéd kerül.”

Helen Keller

A szenvedés értelmetlen. Ösztönösen keressük a magyarázatát, de fizikai vonatkozásban aligha – csak a láthatatlanra nézve találhatunk értelmet benne. A lélek, a belső ember a láthatatlanra nézve akkor is képes élni, megújulni, ha a látható, a test, a külső erőtlen, gyenge, beteg. Ez emel fel, amikor elcsügged az ember. Hogy több vagyunk, mint a külső, ami megromlik, elgyengül. Belső emberünk Jézus Krisztus által romolhatatlan, örökké él. „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra... mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (Korinthusiakhoz írt második levél 4,16.18)

Révész Szilvi író, előadó

Megnyílik a számára addig ismeretlen világ

Helen Keller

Egészséges, gyönyörű kisbabaként látott napvilágot 1880 júniusában az Egyesült Államokban. Másfél éves korában egy súlyos, fertőző betegség szövődményeként elveszítette látását és hallását. A család szeretettel kezelte, de mivel segíteni nem tudtak, szájalomból sok mindent ráhagytak. Végül hat éves korában, Anne Sullivan személyében nevelőnőt kapott, aki fáradságos, türelmes munkával megtanította Helent tenyérjelekre, megfelelő kommunikációra. Életre szóló tanítványi-baráti kapcsolatuk gyümölcseként Helen elsajátította a beszédet, Braille-írással írni-olvasni tudott, megtanult gépelni. Ő volt az első siketvak, aki bölcsészdiplomát szerzett. Életrajzi könyveket adott ki, beszédek tartott a társadalmi igazságtalanságok ellen, kiállt a nők jogaiért, harcolt a fogyatékkal élők esélyegyenlőségéért. Számtalan könyv, film szól róla. Többszörsen kitüntették, többek között megkapta a Szabadságért Elnöki Érdemrendet. A *kismadár* (The miracle worker) című film hitelesen és érzékenyen ábrázolja azt a nehéz, de példaeértékű utat, ahogy a túlféltett, tudatlan kislány előtt megnyílik a számára addig ismeretlen világ.

KÉPESLAPOK A KÓRHÁZBA

Nehéz elfogadnom

„Jó vagy te, és jót teszel...” (Zsoltárok 119,68) Nagyon nehéz elfogadnom azokat a helyzeteket, amikor nem az én kezemben van a kontroll, amikor – bármennyire is szeretném – nem az történik, amit én elképzelek. Örölnék, ha a saját akaratomnak megfelelően tudnék dolgozni, a szereteteimmel lenni, szolgálni. A gyengeségem ezt mégsem teszi lehetővé. Ezekben az időszakokban megnyugtató a tudat, hogy az Isten jó, és minden, amit tesz vagy enged az életünkben, egy szerető és nekünk jót tervező szívből fakad. Ő nem hibázik, nem nyúl mellé, nem ügyetlenkedik. Nem közömbös, nem vádol és nem rosszindulatú. Ő maga és minden velem kapcsolatos szándéka tökéletesen JÓ, így nem kell félnem és nem kell aggódnom, mert az érthetetlen vagy fájdalmas helyzetek is „kristályá érnek” az ő kezében.

„Vallom veled, hogy minden, minden jól van. Akkor is, ha én nem érzem, nem látom, – Hogy minden egész, – minden összefügg, És rab-voltomban van a szabadságom, Erőm az erőtelenységben, A betegségemben a gyógyulásom. A rossz is, amit gonosz szándék nélkül, A vétek is, amit itt elkövettem, Kristályá érik messze valahol: Vallom, lélekben, testben megtörötten.”

(Reményik Sándor: Minden jól van)

Kormos Kata szociális munkás

Ő a hunyó

Istent nem kell keresned, hisz nem vezett el. Egyszerűen állj meg, hogy megtalálhasson. „Mert az Emberfia azért jött hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet.” (Lukács evangéliuma 19,10)

Háló Gyula
(Napi adagok)

Kihez szólhatok?

Ki érzi át mind-
azt, amin átmész?
Ki az, aki ott van
veled a legnehe-
zebb, legmagá-
nyosabb pillana-
tokban? Kihez
szólhatsz, ha senki
sincs melletted?
Isten azt ígérte, a
nyomorúságban is
veled lesz. Akkor
is meghallgat, ha
csak ritkán szólsz
hozzá. Egy pilla-
natra se engedi
el a kezéd. Kiált
hozzá! Kérd, mu-
tassa meg közel-
ségét és szabadí-
tását! „Ha kiált
hozzám, meghall-
gatom, vele leszek
a nyomorúságban
kiragadom onnan,
és megdicsőítem
őt.” (Zsoltárok
könyve 91,15)

Révész Szilvi

Olyan közel még sohasem voltam

„Ezt azért mondom nektek, hogy teljes békességetek és bizalmatok legyen bennem. Ezen a világon próbatételek, nehéz időszakok és szenvedések várnak rátok, de legyetek bátrak: én már legyőztem a világot.” (JÁNOS EVANGÉLIUMA 16,33 – EFO)

Békesség, bizalom – szenvedés és próbatételek – de ti azért legyetek bátrak... Hogy van ez???

Vannak emberek, akik számára az élet egy csoda szép kaland, minden nap egy-egy felfedezni való ajándécsomag, a nehézségek sem veszik el a kedvüket, sőt... Van szerencsém egészen közről látni ezt a férjem személyében. Én egészen másként élem meg a napjaimat. Számomra az élet dzsungelharc, túlélőtúra, kihívás, ahol mindig számítani kell valami veszélyre, és ahogy az egyik elhárul, már sorban áll a következő... Egyikünk sem találja unalmasnak az életet!

Mindegy, milyen módon gondolkodunk a világról, mindenképpen meg kell tanulnunk számolni a gonosz minket próbálgató

támadásaival, ugyanakkor a mindenható Isten minket támogató jelenlétével is! Jézus nagyon őszinte hozzánk! Bárki bármit is állít, ő nem ígért problémamentes életet. Viszont bárki, bármit is mond, ő megígérte és meg is teszi, hogy minden probléma ellenére, sőt akár annak kellős közepében is minden értelmet meghaladó békességet, áldást ad a benne bízóknak.

Akkor is ezt éreztem, amikor negyedik gyermekünk, Boglárka, súlyos fejlődési rendellenességgel született. Ebben az időben Jézus személyes jelenléte valóságosabbá vált számomra mindenkinél. Megkérdeztem őt, mire kell felkészülnöm, hogyan kell ezt a helyzetet szerinte valóán megélnem. Hozzá akartam igazítani az érzéseimet, a beszédemet, a tetteimet. Szinte éreztem, ahogy átfogja a vállamat és azt mondja: „Most ez nagyon nehéz lesz, de nem kell félned, végig melletted maradok, nem hagylak egyedül.” Valóban nagyon nehéz volt, de olyan közel még sohasem voltam sem én, sem a családom Isten szerető jelenlétéhez, mint azokban a hónapokban. Boglárka két és fél hónap után találkozott a mennyei Atyával, és hisszük, hogy mindez „jó” volt így. Nem emberi lépték szerint lehetnek csak „jó” dolgok. Nem Istentől kell félni magunkat vagy a szeretteinket – mindannyian a gyermekei vagyunk, Jézus értünk vállalta a szenvedést, fontosak vagyunk neki! Éppen ezért nem titkolja el előlünk, hogy időnként nehéz lesz, hogy az élet sokszor fáj, de felkészít és folyamatosan tanít arra is, hogy minden életkörülményben megtapasztalható a vele való közösség csodája, öröme, áldása.

Adjuk tovább, valljuk meg hittel, mondjuk el másoknak, amit Jézustól hallunk: „Legyetek bátrak: én már legyőztem a világot.”

Paróczi Anita koordinátor, ÉletErő Misszió

Lábnyomok

Álmomban Mesteremmel
tengerparton jártam, s az életem
nyomai rajzolódtak ki mögöttünk:
két pár lábnyom a parti homokon,
ahogy Ő mindig ott járt énvelem.

De ahogy az út végén visszanéztem,
itt-amott csak egy pár láb nyoma
látszott, éppen ahol az életem
próbás, nehéz volt, sorsom mostoha.

Riadt kérdéssel fordultam az Úrhoz:
„Amikor életem kezdedbe tettem,
s követődnek szegődtem, Mesterem,
azt ígérted, soha nem hagysz el engem,
mindennap ott leszel velem.

S most visszanézve, a legnehezebb
úton, legkínosabb napokon át
mégsem látom szent lábad nyomát!

Csak egy pár láb nyoma
látszik ott az ösvényen.
Elhagytál a legnagyobb ínségben?”

Az Úr kézen fogott, s szemembe nézett:
„Gyermeke, sose hagytalak el téged!
Azokon a nehéz napokon át
azért látod csak egy pár láb nyomát,
mert a legsúlyosabb próbák alatt
téged vállamon hordoztalak!”

Margaret Fishback Powers
(Ford. T. E.)

De Isten Lelke...

„A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.”

(1MÓZES 1,1)

Isten nem csak akkor van közel, amikor jól megy a dolgod! „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, ha folyókon, azok nem borítanak el...”

Isten szeme fénye vagyok
(Zakariás 2,9).

Háló Gyula
lelkipásztor

Kietlenség és pusztaság. Mélység és sötétség. Kinek ne remegne a térde? Kinek ne csüggedne a szíve? Talán épp ezt látod, amint magad köré nézel. Bele a már segítséget sem kérők fénytelen szemébe, összeaszott szívükbe. Amikor rájuk nézel, ne tükrözd vissza a lemondásukat! Van ott még remény, mert van ott még élet is! Nem hiszed? Pedig látni nem fogod addig, míg nem tudod hinni. A remény emberfeletti, sőt természetfeletti valóság, mert Istenhez tartozik. Benne gyökerezik, belé kapaszkodik, tőle várja az élet megjelenését ott, ahol ma kietlen pusztaság van, mélység és sötétség. Ezt a reményt kell az óceányi nyomorúság, a könnytelen tompultság fölé, a szárazzá fásult valamikori emberarcokba tükröznöd. Hogy miként? Benned nincs hozzá elég erő, akarat, napfény és jövő, ne ott keresd! De ha Isten Lelke társadul szegődik, a ma még haldokló kivirulhat, a sötét mélységekbe beragyoghat az éltető nap, a kietlen pusztaság felpezsdülhet. Hiszed-e ezt? Nem a hitedtől függ, hogy mindez lehetséges-e. Az csupán azt befolyásolja, hogy részese leszel-e mindennek. Akarod látni Isten Lelkének megelevenítő erejét? Csak egyféleképpen láthatod: ha engeded, hogy rajtad keresztül hasson. Ha eszközül adod a szíved, amelyből kisértésként adhat, a kezéd, amellyel érinthet, a szemed, amelyen átragyoghat. Nem te mozdulsz, Isten Lelke lebeg a kietlen fölött, ő árad át a szavaidon, mosolyod, tekinteteden...

Félsz az eléd táruló sötét mélységtől? Ne tedd! Hiszen amögött is maga az Isten áll, aki a kietlent és a pusztát már létrehívta. De ez még csak a kezdet. Nyisd ki a szíved, és légy tanúja az elképzelhetetlen csodának, amint az isteni Lélek mozgásba lendíti világodat!

Szommer Hajnalka baptista teológus

A kipróbált hit

Isten építeni akarja a hitedet az élet völgyeiben. Nagyon élvezzük a hegytetőket, de a hit nem a hegytetőkön épül. A hit a völgyekben erősödik. Ha minden jól megy, könnyen úgy érezzük, nincs is szükségünk Istenre, de amint bajba kerülünk, rögtön térdre tudunk esni. A hit a völgyekben erősödik. „Most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között” – pillanatnyilag. Nem tart örökre. Átmeneti problémák jönnek. De nem véletlenül történnek – „hogya a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.” (Péter első levele 1,6–7)

Jóföldi Endre ügyvezető, négygyermekes apa

Akadálytalan szeretet

Az emberi szenvedést csupán addig nem tudjuk összeegyeztetni a szerető Isten létével, ameddig a „szeretet” szó köznapi használatához ragaszkodunk, és úgy nézzük a világot, mintha az ember állna a középpontjában. Pedig az ember nem középpont. Isten nem az ember kedvéért létezik. S az ember sem önmaga kedvéért él... Ha azt kérjük, hogy Isten érje be velünk úgy, amint vagyunk, ezzel azt kérjük, hogy ne legyen többé Isten. Ő azonban az, aki; szeretetét persze gátolja és taszítja az emberi természet bemozgódása; de mivel szeret bennünket, mindent megtesz azért, hogy szeretetreméltóvá is tegyen... Isten nem azt a célt tartja szem előtt, amelyet itt és most a boldogságunknak mondanánk: akkor leszünk igazán boldogok, ha olyanná leszünk, ahogyan már akadálytalanul tud szeretni bennünket.

C. S. Lewis

Út-elágazások

A nehézségek út-elágazások. A régi úton nem mehetünk tovább, de ami most megállított, talán egy új fejezet felé terel. A folytatás nem attól függ, mi történt, inkább attól, ahogy reagálsz, amerre innen indulsz. Valami váratlan történt. Most meg kellett állnod, de lehet, kegyelmet rejt ez a kényszerpihenő. Lehetőség, hogy a lelkedre figyelj.

Révész Szilvi

Reggeli ima

Töltsd be vággyal teli szívem
mindent átölelő bizalmaddal,
add belém örökös örömd,
és szerelmed tegyen bátorrá,
világosítsd meg tompa elmém
örökké igaz gondolataiddal,
jódat tegyem minden lénnyel,
karomba tenni akarásod add,
reményeddel tegyem dolgomat,
jó terveid velem teljesítsd be,
békéddel nyugtassam társaim,
vidámságod legyen szememben,
hogy világítsam mindenkinek
a testvériséghez vezető utat,
ami hozzád fut, hű Jézusom.

Ha semmi mást, csak ezt add,
és ez erőssé tesz ma is,
mer országodban élhetek,
amit veled építhetek tovább,
ahol gonosz nem győzhet le.

Háló Gyula

Képeslapok a kórházba – az ÉletErő Misszió kiadványa • ISBN 978-615-00-7569-3
Felelős szerkesztő: Paróczy Anita • Fotók: Lados Zsuzsi, Mátrai Máté, Paróczy Anita és Peszleg Ádám • Tipográfia és nyomtatás: Boltos Péter – Petit Grafikai Műhely
Magyarországi Baptista Egyház országos központi iroda: 1068 Budapest, Benczúr utca 31. • Honlap: www.baptist.hu • E-mail: baptist@baptist.hu • Az egyház számlaszámai: OTP Bank Nyrt.: 11706016-20213558 • KDB Bank (Magyarország) Zrt: 13555555-11111111-11111111 • www.facebook.com/magyarbaptista • Technikai száma: 0286
ÉletErő Misszió e-mail: eleteromisszio@gmail.com • facebook.com/eleteromisszio

A rejtvény megfejtése

Vele sikerül

A Bibliában gyakran találjuk nehéz helyzetben Isten népét, Jézus követőit, a tanítványokat. Háborúk, viharok, testi-lelki szenvedések, betegség, üldöztetés érte őket, sokféle módon éltek át komoly félelmeket, fájdalokat. Isten követése nem azt jelenti, hogy ha valaki őt választja, attól fogva semmi baj nem éri majd, gazdag lesz és egészséges. – Ő egy kimeríthetetlen erőforrást bocsát a rendelkezésünkre, a nap huszonnégy órájában, az év mind a háromszázhatvanöt napján: a vele való személyes kapcsolatot! Tanítványai is megértették, mit kell tenniük a nehézségek idején: mindig Istenhez kiáltottak, hol hittel várva a szabadulást, hol hitet és erőt kérve, hogy elhordozhassák a nehéz idők terheit.

Velünk is megtörténhet, hogy nem úgy sikerül minden, ahogy szeretnénk, rosszul alakulnak a dolgaink, egy betegség, egy baleset, egy rossz hír pedig csak rátesz egy lapáttal...

Egy éjjel a viharos tengeren kétségbeesett tanítványok küzdöttek a szembeszéllel. Hiába eveztek, nem jutottak a kikötőbe. Egyszerre csak meglátták Jézust, aki így szólt: Bízatok, én vagyok, ne féljete! – majd nem sokkal később partot értek. Vele sikerült!

A rejtvény megfejtése egy olyan Istentől jövő biztatás, aki ismeri az életünket, szeret minket, és a kezét nyújtva bátorít, hogy soha ne adjuk fel!

1		2		3	4	5	6	7	8	9
10	11			12			13			
14			15			16				
		17			18					
19	20					21		22	23	
24			25			26			27	
28			29		30			31		
32		33			34			35	36	
37				38		39	40			
41		42	43		44				45	
N								46		

Vízszintes: 1: Energia; 2: A megoldás első része; 10: Órarend része!; 12: Nagy méretű, tág; 13: Előtag: levegő (a második magánhangzó ékezettel); 14: Visszafelé: kilátásba helyező, reményt keltő; 16: Visszafelé: a hét egyik napja; 17: A megoldás második része; 19: Fémeszköz, aminek megélesítése 2/3 sekelbe került Saul király idejében; 21: A görög ábécé első betűje (az első magánhangzó ékezettel); 24: Nem kései; 26: Arab névelő; 27: Egészséges, teljes; 28: Numero; 29: Fémek és klór vegyülete; 32: ... Grey – teafajta; 34: Feltételes szó; 35: ÚSS; 37: LHÁ; 39: Osztrák város a Fertő-tó mellett; 41: Névelő; 42: Kánaánita nép, akikkel Gedeon sokat harcolt; 45: Tanulmányi Osztály

Függőleges: 1: A megoldás harmadik része; 2: Szállítójármű; 3: Dávid egyik felesége; 4: Visszafelé: erdei állat; 5: Oldal; 6: A tizenkét törzs egyike; 7: Ezen a helyen jelent meg Isten Jákóbnak álmában; 8: Marék része!; 9: Visszafelé: haza régiesen; 11: Középen varr!; 15: Grúzia és Vatikán autójale; 16: Pöre egyenmű betűi; 18: Ittrium és kén vegyjele; 20: Fiaitól zsoldárok származnak; 22: Az elején fékez!; 23: Jézus tanítványa; 25: Akadémiai kislexikon; 26: Itt feneklett meg Noé bárkája; 30: Költői sóhaj; 31: Bő, sűrű; 33: Képeret; 36: Szegedi Tudományegyetem; 38: Kínálj, nyújts; 40: Olasz egy!; 43: Idős röv.; 44: Igen németül; 46: Kelet, röv.

Összeállította: **Asztalos Bogdán**

Nyisd meg a füled!

Mindenben Isten szól hozzád. Hallod?

...

A boldogság titka

Ne boldogító társakban reménykedj! Légy te boldogító!

...

Az élet színpadán

Ez már az előadás. Ne zavarjon, hogy mások is látják!

...

Csak ha van

Ha van Istened, nem kell félned senkitől és semmitől!

...

„Minden gondotokat őrá vessétek, mert neki gondja van rátok.” (1Péter 5,7)

Az aggódás meglop

Ne azért aggódj, amid nincs, mert elveszted, amid van!

Háló Gyula

De most így szól az Úr, a te teremőd:
Ne félj, mert megváltottalak,
neveden szólítottalak, enyém vagy!
Ha vízen kelsz át, én veled vagyok,
és ha folyókon, azok nem sodornak el.
Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg,
a láng nem éget meg.
Mert én, az Úr, vagyok a te Istened,
Izrael Szentje, a te szabadítód!
(Ézsaiás könyve 43,1)

Keress bátran!

ÉletErő